

Medlemmer af visse Trodsamfund til at aflægge Ed paa anden Maade end den sædvanlige, eller afgive en hoitidelig Forsikring, der træder i Eds Sted, skal isørigt ogsaa her finde Sted.

## § 172.

Nævningerne vælge, under Ledelse af den først indtrukkne uforkastede Nævning, en Formand, der leder deres Forhandlinger. Til gyldigt Valg udkræves een over Halvdelen af Stemmerne; have Flere ligemange Stemmer, gjør Alderen Udslaget.

## § 173.

Frem sættes den Paastand, at Anklagede er affindig, lader Formanden dette Spørgsmaal prøve, forinden Sagen gaar videre. Nævningerne afgive deres Erklæring i saa Henseende efter de Regler, der senere ere fastsatte for Nævningernes Erklæring. Gaaer den ud paa, at Anklagede er affindig, standses Sagen; Formanden sørger for, at Anklagede, hvis dertil findes Anledning, sættes under Forvaring, indtil nærmere Bestemmelse kan tages med ham.

## § 174.

Er Anklagede dov eller stum eller er han ikke det danske Sprog mægtig, træffer Formanden fornøden Foranstaltning til, at han under Sagens Gang, kan blive bekendt med, hvad der foregaaer, eller fremkomme med det, hvortil han maatte finde Anledning.

## § 175.

Formanden giver dernæst Ordet til Overanklageren, som giver en kort Fremstilling af Sagens Sammenhæng og derefter skrider til Bevisførelsen. De Punkter i Sagen, som først blive at afgjøre af Retten, efterat Nævningerne have udtalt sig, kunne ikke gjøres til Gjenstand for Digtale under denne Del af Forhandlingen. Bevis for at Tilstalte tidligere er straffet maa saaledes ikke fores, førend Nævningerne have erklæret sig, medmindre Forsvaret, ved at søge at godtgjøre Anklagedes foregaaende gode Vandel, giver bestemt Anledning dertil.

## § 176.

Naar noget Spørgsmaal under Bevisførelsen rettes til den Anklagede, skal Formanden, inden han svarer, gjøre ham opmærksom paa, at han ikke er forpligtet til at besvare de til ham fremsatte Spørgsmaal og at hans Svar vil kunne benyttes som Bevis imod ham, men at paa den anden Side ogsaa hans Begring ved at forklare sig om Omstændigheder, der nødvendigt maae være ham bekendte, vil kunne udnydes til hans Skade. Naar saadan Advarsel engang er givet under Hovedforhandlingen, behøver den ikke at gjentages ved senere Spørgsmaal til den Anklagede.

## § 177.

Naar Bevisførelsen angaaer Tilstaaelser eller Forklaringer, som ere afgivne af den Anklagede under Forundersøgelsen, skal han af Overanklageren spørges, om han erkjender at have afgivet dem eller om han i saa Henseende har Erindringer at fremsætte, og da hvilke, samt om han i det Hele har Noget at tilføie eller forklare.

Ligeledes kunne saavel Dommerne som Nævningerne og Anklagedes Forsvarer stille Spørgsmaal til ham i den nævnte Retning.

## § 178.

Det efter behørig Indstævning uden ophlyst løbligt Forsald udeblevne Vidne anses ved Rettens Kjendelse med Bøder indtil 200 Rd., hvortil, hvis Sagen formedst dets Udeblivelse udsættes, kommer Erstatning for de derved forarsagede Omkostninger.

Fremkommer den Udeblevne med Indsigelse imod Kjendelsen inden den i § 40 ommeldte Frist og godtgjør løbligt Forsald, samt at han ikke har været istand til betimeligt at anmeldte samme, har Retten ved en ny Kjendelse at opheve den forrige.

Naar Sagen maa udsættes paa Grund af et Vidnes Udeblivelse, kan Formanden ved Tvang sikkre dets Tilstedeværelse ved Sagens næste Foretagelse.

## § 179.

Hvert Vidne afhøres for sig, ordentligvis i den Anklagedes Paahor.